

Неочаквано въ това царство на снѣга и ужаса, изъ единъ ровъ срѣдъ пѣтя, изкогна човѣкъ. Той разпери ржце и чакаше да приближи купето. Конетѣ забелязаха вѣорждения нападатель но бѣха много изморени и измръзнали, та не се изплашиха. Когато се подчиниха на знака, който даде непознатиятъ, тѣ се спрѣха, коларьтъ се стресна и повдигна главата си, за да разгледа пѣтя.

Въ ржцетѣ на опасния човѣкъ, облѣченъ въ затворническо облѣкло, коларьтъ видѣ насочена къмъ него пушка и веднага му текна на умъ за избѣгалитѣ миналата седмица затворници.

„Слушай, — продума спокойно страшниятъ човѣкъ, — трѣбватъ ми дрехитѣ ти, колата ти и конетѣ“. Макаръ коларьтъ да имаше револверъ, той не бѣ въ състояние да го извади и да стреля, и затова се смъкна отъ седалището, като едва влачеше вдървенитѣ си крака. Затворникътъ приближи и го обезоружи. Той нѣмаше повече отъ тридесетъ години, и изглеждаше здравенякъ.

„Съблѣчи“, — заповѣдва той — палтото си, куртката си, панталонитѣ и ги метни на коня!“ Нещастниятъ коларъ нѣмаше сила дори да проговори.

„А сега — прибави обирачътъ — скрий се въ храститѣ, додето ти оставя дрипитѣ си. Можешъ да си отидешъ пешкомъ до Виверситъ — тамъ ще ти е по-топло.“

Блеръ пакъ се подчини, като се отдалечаваще съ мжка. Не изминалъ и двадесетъ крачки отъ колата, той започна съ все сила да размахва ржце, да тропа съ крака, за да не замръзне съвършено. Грабителътъ смъкна бързо отъ себе си умразнитѣ затворнически дрехи и облѣче захвърленитѣ върху коня костюмъ и палто. После